

Nätverket Barnkonventionens alternativrapport i skarpt läge 2009

Första resan i februari

Jag hade turen att vara uttagen att åka med till FN:s Barnrättskommitté i Genève, som ligger i Schweiz, för att vara med och representera barn och unga från Nätverket Barnkonventionen (via Familjevårdens centralorganisation, FaCO) på FN:s barnrättskommittés möte med frivilligorganisationer (NGO) från Sverige. Det var två andra ungdomar och jag som åkte ner från Sverige för att delta. De andra två var Omar och Amalia som representerar Rädda barnen respektive Hem och skola.

FN:s barnrättskommittés möte ägde rum på en onsdag och det var vår organisation och fyra andra organisationer från Sverige. (Hela barn, Ecpat, Unicef och en till som jag glömt.) Alla fick hålla var sitt tal om vad vi tyckte var viktigt att tänka på och sedan granskade kommittén våra tal och ställde frågor till oss om det de var nyfikna på att få höra lite mer om.

Jag pratade om familjehem och alternativ omvårdnad medan de andra två ungdomarna, Amalia och Omar, pratade om barn och ungas inflytande i samhället och skolor och hur man kan jobba med att sprida informationen om barnkonventionen, eftersom många inte vet om vad som står i barnkonventionen idag i Sverige.

Efter att mötet var slut fick vi som var under 18, dvs vi tre ungdomar från Sverige, ett ensamt möte med kommittén för att kommittémedlemmarna ville ha barnperspektiv och direkt från oss få veta vad som vi ansåg var viktigast och så våra önskemål inför mötet med utfrågningen av regeringen som ska ske i maj.

De frågade oss hur BRIS och liknande hjälp- och stödorganisationer fungerade och om dom gör till någon nytta, hur långa väntetiderna är och om det finns många ungdomar som mår dåligt av olika sorters stress (exv från skolan och hemmet).

Kommittén frågade mig hur många barn och unga det finns som är placerade i familjehem och varför de kommer och bor i familjehem d.v.s. varför de inte kan bo kvar hemma. Enligt min åsikt så kom dom flesta frågorna om familjehem eller i alla fall kring det ämnet och det gjorde att det kändes som mitt tal gjorde mest intryck och det hoppas jag utvecklas till att dom tar upp mina frågor med den svenska regeringen på utfrågningen!

Jag tyckte hela upplägget med planeringsmöte, förberedelserna inför mötet, resan osv. var väldigt bra organiserat!

Andra resan i maj

Sista veckan i maj var det dags för regeringens utfrågning av/med FN:s barnrättskommitté, då kommittén granskat Sveriges officiella rapport till FN. På mötet var jag, Amalia och Omar närvarande igen för att höra om några av våra frågor som vi ställde i vintras särskilt togs upp på FN:s barnrättskommittés utfrågning av Sverige.

Det var roligt och spännande och mycket erfarenhetsrikt att vara närvarande och höra hur kommittén hade tagit till sig det vi berättat på förra mötet och att de ställde många av våra frågor! När vi var i Genève på första resan hade jag inte så höga förväntningar på att de skulle fråga något av det vi sade att vi funderade på, eftersom det var min första gång att medverka i ett sådant här projekt och faktiskt trodde att det jag sa inte skulle betyda så mycket. Men nu

när jag hört och varit med på regeringens utfrågning så är jag väldigt glad och stolt över att fått bidra med något som är viktigt.

Utfrågningen av den svenska regeringen höll på en hel dag med bara några korta raster och jag är glad att jag bara var åskådare för de svenska representanterna verkade använda rasterna till att få fram svar på kommitténs frågor och inte till att äta, fika eller bara vila huvudet. Den här gången var vi många NGO:s (frivilligorganisationer) men även en del schweiziska universitetsstudenter som tydligen hade den svenska utfrågningen som en del av sin utbildning. Själv var jag tyvärr sjuk och hade lite svårt att hinna med ibland när de pratade engelska så fort (jag var tyvärr inte så pigg i huvudet som jag borde varit).

Jag har lärt mig många nya saker och fått en inblick i hur andra länder jobbar med barnkonventionen och hur den följs där. Jag är särskilt stolt över att Sverige var ensamt land att ha ungdomar under 18 år med inför utfrågningen (förutom Bangladesh som hade en tonåring). Roligt nog så ansåg de, dvs Barnrätts kommittén, att vår (Nätverket för Barnkonventionens) ministerhearing i november varje år var något för andra länder att ta efter. För det är de frågor som ställts där av mig och andra svenska ungdomar de senaste åren som var grunden till de frågor vi ställde i Genève och givetvis vår alternativrapport. Dessutom har jag lärt mig massor om Sverige som INTE finns med i Samhällskunskapen! Jag skulle gärna åka igen om jag kunnat, men jag är tyvärr för gammal nästa gång vi ska ha en svensk utfrågning igen.

Seline Gavell, 15 år